

Arrest

nr. 243 923 van 12 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2020.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 24 april 2019.

In het kader van zijn tweede verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Er werd namelijk geen geloof gehecht aan de nieuwe door hem naar voren gebrachte elementen. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verwijst hierbij terug naar de eerder door hem aangehaalde problemen, en geeft aan dat zijn broer en zus het momenteel moeilijk hebben in Pakistan. Hij legt geen documenten neer om zijn derde verzoek te ondersteunen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. In zijn verzoekschrift heeft verzoeker een aantal zaken/elementen aangehaald die op geen enkele wijze betrekking hebben op verzoekers persoon en zijn verzoek om internationale bescherming, nu hij gedurende zijn (voorgaande) asielpcedure(s) nooit eerder gewag heeft gemaakt van dergelijke zaken/elementen. In zijn verzoekschrift stelt hij o.a. dat: "Verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban omdat hij weigerde om mee te werken.", "Verzoeker was gewoon geraakt in een bomontploffing en hij moest heel lang behandeld worden.", "Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat ze zelf achter de taliban staan.", "Verzoeker meent dat het slachtoffer is geworden van de gedwongen rekruteringen door de taliban.",... Het betreft hier dus waarschijnlijk en vermoedelijk knip- en plakwerkvergissingen vanwege verzoeker(s) raadsman, ontleend aan andere verzoekschriften).

6. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op de dood van zijn ouders die hij aanhaalde tijdens zijn tweede verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavige asielpcedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens zijn vorig verzoek gedane vaststellingen omtrent de dood van zijn ouders.

7. Een verwijzing naar algemene landeninformatie (artikels en rapporten), volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

8. Waar verzoeker opwerpt dat "Verzoeker meent dat verweerster ook moet nagaan of de terugkeerders uit Europa geen gevaar lopen in Peshawar omwille van hun verblijf in Europa.", stelt de Raad vast dat verzoeker bij de DVZ geen gewag gemaakt heeft van het voorgaande. Het komt aan verzoeker toe om dergelijke elementen zelf aan te halen indien hij meent gevaar te lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst door zijn verblijf in Europa. In zijn verzoekschrift heeft hij dienaangaande ook geen verdere toelichting.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

10. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 september 2020, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar profiel bij terugkeer naar haar land van herkomst en het feit dat zij een asielaanvraag heeft ingediend. Zij betoogt dat zij bij terugkeer verhoord zal worden. Voorts wijst zij erop dat er geen twijfel kan bestaan over het overlijden van haar ouders, aangezien zij daar foto's en bewijzen van voorgelegd heeft. Verzoekende partij stelt tevens dat zij het overlijden niet vermeldde bij de RvV aangezien zij niet aanwezig was. Tot slot wijst zij op de moeilijke situatie van haar broer en zus en dient de persoonlijke situatie mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van artikel 15b).

Verzoekende partij voert aan dat geen rekening werd gehouden met haar profiel bij terugkeer naar haar land van herkomst en het feit dat zij een asielaanvraag heeft ingediend. Zij betoogt dat zij bij terugkeer verhoord zal worden.

De Raad wijst erop dat een algemene verwijzing naar haar profiel bij terugkeer naar haar land van herkomst, het algemeen stellen dat zij een asielaanvraag heeft ingediend en bij een terugkeer zou verhoord worden, zonder verdere toelichting/uitleg of informatie dienaangaande te geven, niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verder wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "8. *Waar verzoeker opwerpt dat "Verzoeker meent dat verweerster ook moet nagaan of de terugkeerders uit Europa geen gevaar lopen in Peshawar omwille van hun verblijf in Europa."*, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de DVZ geen gewag gemaakt heeft van het voorgaande. Het komt aan verzoeker toe om dergelijke elementen zelf aan te halen indien hij meent gevaar te lopen bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst door zijn verblijf in Europa. In zijn verzoekschrift heeft hij dienaangaande ook geen verdere toelichting.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Voorts wijst zij erop dat er geen twijfel kan bestaan over het overlijden van haar ouders, aangezien zij daar foto's en bewijzen van voorgelegd heeft. Verzoekende partij stelt tevens dat zij het overlijden niet vermeldde bij de RvV aangezien zij niet aanwezig was.

De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “6. *In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op de dood van zijn ouders die hij aanhaalde tijdens zijn tweede verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavige asielprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens zijn vorig verzoek gedane vaststellingen omtrent de dood van zijn ouders.*”.

De Raad wijst verder op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de beslissing genomen in het kader van haar tweede verzoek, waartegen zij geen beroep bij de Raad heeft ingediend, omtrent de dood van haar ouders: “*U haalt heden bijkomend aan dat uw ouders gedood zouden zijn in Pakistan, en legt een aantal documenten voor om dit te staven: foto's van graven, foto's van een beschoten auto, en een kort krantenartikel. Er is evenwel reeds in de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek gewezen op de beperkte bewijswaarde van documenten uit Pakistan, met name krantenartikelen, die geen bewijs geacht kunnen worden van hetgeen daarin gepubliceerd werd. Voorts dient opgemerkt dat foto's steeds gemanipuleerd kunnen worden, zodat ze een relatief lage bewijswaarde hebben. Bovendien, zelfs als de dood van uw ouders voor waar genomen wordt, is er niet noodzakelijk een oorzakelijk verband aan met de door u voorgehouden problemen , die maar weinig aannemelijk waren. Documenten kunnen uiteindelijk enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, en geen van de stukken die u aanbracht omtrent wat er met uw ouders gebeurd zou zijn kan de gebrekkige geloofwaardigheid van uw verklaringen naar aanleiding van uw eerste verzoek ombuigen. En aangezien u enkel terugverwijst naar de problemen uit uw eerste relaas, vermogen deze het dus niet om de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Bovendien dient nog opgemerkt dat u verklaarde dat uw ouders omkwamen in januari 2019, iets dat u zelf 25 dagen later vernam. In dit licht en daar u de dood van uw ouders probeert te verbinden aan uw eigen problemen is het onbegrijpelijk dat u hun dood niet vermeldde tijdens de procedure voor de RvV, dewelke hun arrest pas van april 2019 dateert. De vaststelling dat u dit element niet eerder naar voor bracht, breekt verder de geloofwaardigheid er van af.*”.

Tot slot wijst zij op de moeilijke situatie van haar broer en zus en dient de persoonlijke situatie mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van artikel 15b). De Raad wijst dienaangaande op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: “*Waar u verwijst naar de situatie waarin uw broer en zus verkeren, volstaat het om aan te stippen dat u om kans te maken om een internationale beschermingsstatus in de eerste plaats een persoonlijke vrees of risico aannemelijk dient te maken. Louter verwijzen naar de bovendien kennelijk geheel socio-economische problemen van uw broer en zus maken de kans daarom niet aanzienlijk groter dat u in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.*”.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS